

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. Стара Загора, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, XI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет
и четвърта година в следния състав:

Председател: Неделина Минчева

при участието на секретаря Емилия Ат. Д.а
като разглежда докладваното от Неделина Минчева Гражданско дело №
20235530103659 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.422 ГПК във връзка с чл.9 от ЗПК и чл.6 ЗПФУР за признаване за установено, че ответникът дължи сумата от 2046,23лв., образувана, както следва: главница в размер на 800,00лв., възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство в размер на 466,02лв., договорна възнаградителна лихва върху главницата по договора за кредит в размер на 98,92лв. за периода от 29.11.2017г. до 31.05.2018г., законна лихва за забава върху главницата в размер на 442,64лв. за период от 29.11.2017г. до 05.05.2023г., законна лихва за забава по Договора за предоставяне на поръчителство в размер на 238,65лв., както и лихва за забава върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане на сумата, за което вземане е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№1944/2023г. по описа на РС-Стара Загора. Претендират се направените по делото и по заповедното производство разноски.

Искът е предявен от „АПС Бета България” ЕООД, гр.София срещу Г. Д. Х. от гр.Стара Загора. В исковата молба се твърди, че искът е предявен във връзка с Разпореждане по ч.гр.д.№1944/2023г. по описа на Районен съд Стара Загора, поради връчването на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК на длъжника по реда на чл.47, ал.5 ГПК.

От фактическа страна, ищецът посочва, че между „Кредисимо“ ЕАД, в качеството на кредитодател и ответника, като кредитополучател бил сключен Договор за потребителски кредит №.....г., по електронен път, по силата на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние. Договорът бил сключен, като част от системата за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от кредитодателя.

По силата на този договор, ответникът получил сумата от 800,00лв., срещу което се

съгласил да върне 6 броя вноски по 149,82лв. в срок до 31.05.2018г., когато падежираля последната вноска, съгласно погасителния план. Уговорен бил и фиксиран лихвен процент в размер на 41,24%, както и годишен процент на разходите в размер на 50%.

В раздел X, чл.2 от Общите условия за предоставяне на кредити от Заемодателя, страните се съгласили, че ответникът щял да дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху всяка забавена погасителна вноска. В раздел VI, чл.7 от Общите условия, страните се съгласили, ответникът да заплаща всички разноси свързани с неизпълнението му. В раздел VIII, чл. 2.6 от Общите условия било уговорено правомощие на „Кредисимо“ ЕАД да уведомява ответника за забавата му чрез водене на кореспонденция, изпращане на съобщения, писма и стикери.

На 29.11.2017г., ответникът сключил Договор за предоставяне на поръчителство с дружеството „Ай Тръст“ ЕООД, по силата на който дружеството се задължило да сключи договор с трето лице – „Кредисимо“ и да отговаря пред „Кредисимо“ солидарно с ответника за всички задължения по договора за кредит. На 29.11.2017г., „Ай Тръст“ и „Кредисимо“ сключили договор за поръчителство, по силата на който „Ай Тръст“ се задължило спрямо „Кредисимо“ за всички задължения на ответника по договора за кредит.

Ответникът не изпълнил в срок задълженията си по договора за кредит. „Кредисимо“ поканило „Ай Тръст“ да плати всички изискуеми задължения на ответника по договора за кредит на 18.02.2021г. За това обстоятелство „Ай Тръст“ ЕООД изпратило уведомление до ответника на 18.02.2021г. по електронна поща, в което посочило всички дължими суми и предстоящото плащане.

На 23.02.2021г., „Ай Тръст“ ЕООД погасило дължимите на „Кредисимо“ от ответника суми, както следва: 800,00лв. главница по договор за кредит; 98,92лв. договорна лихва за период 29.11.2017г. – 31.05.2018г.; 442,64лв. – обезщетение за забава в размер на законната лихва за забава. На същата дата „Ай Тръст“ ЕООД уведомило по електронна поща ответника за извършеното плащане, за встъпването на „Ай Тръст“ ЕООД в правата на кредитора, както и за задължението му за заплащане на възнаграждение по Договора за предоставяне на поръчителство в размер на 466,02лв., ведно със сумата от 136,51лв., представляваща обезщетение за забава върху дължимото възнаграждение по Договора за предоставяне на поръчителство.

С Договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 02.03.2021г. „Кредисимо“ ЕАД и „Ай Тръст“ ЕООД като цедент, прехвърлили своите вземания към ответника на ищцовото дружество, като цесионер. Ответникът бил уведомен за цесията на посочената от него в договора електронна поща с имейл от 30.03.2021г. Страните по договора се съгласили цедентът да прехвърля станали ликвидни и изискуеми в пълен размер вземания, произхождащи от договори за потребителски кредит, сключени от продавача с физически лица, които не изпълнявали задълженията си по тях, които вземания се индивидуализирали в Приложение №1 към 23.02.2021г. Със същото приложение „Кредисимо“ ЕАД прехвърлило на ищеца вземанията от ответника по договор за паричен заем №976509/29.11.2017г. за сумата от 2046,23лв. Ако съдът приемел, че уведомяването на длъжника не неговия имейл адрес не било извършено надлежно, ищецът моли съда да приеме за надлежно връчването на уведомлението, извършено с искова молба. Към настоящият момент, задължението на ответника не било погасено.

Ищецът предявил заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, на основание което било образувано ч.гр.д.№1944/2023г., с предмет – посочените суми.

Ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищцовото дружество сума в общ размер на 2046,23лв., образувана, както следва: главница в размер на 800,00лв., възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство в размер на 466,02лв., договорна възнаградителна лихва върху главницата по договора за кредит в размер на 98,92лв. за периода от 29.11.2017г. до 31.05.2018г., законна лихва за забава върху главницата в размер на 442,64лв. за период от 29.11.2017г. до 05.05.2023г., законна лихва за забава по Договора за предоставяне на поръчителство в размер на 238,65лв., както и лихва за забава върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане на сумата, за което вземане е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№1944/2023г. по описа на РС-Стара Загора. Претендира разноски в исковото и заповедното производство.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК, ответникът, чрез назначения му особен представител заявява, че предявеният иск бил недопустим, а в случай, че съдът го приеме за допустим, бил неоснователен и недоказан по размер. Бил предявен от юридическо лице, което нямало активна процесуална легитимация. Не се оспорват изложените в исковата молба за сключения договор за кредит и договор за поръчителство.

По делото не били представени доказателства за връчени покани, уведомления, писма и други относно настъпилата предсрочна изискуемост на задължението. В раздел VII, чл.8 на Общите условия на „Кредисимо“ ЕАД било записано, че в случай, че кредитополучателят ползвал кредитен продукт с условие с револвираща лихва, при неплащане на 6 револвиращи лихви всички вземания по кредита ставали автоматично и предсрочно изискуеми, без да е необходимо изпращане на нарочно уведомление до длъжника.

Не било налице валидно уведомяване за настъпилата предсрочна изискуемост поради неплащане в срок от „Кредисимо“ ЕАД до ответника. Направеното от трето лице „Ай Тръст“ ЕООД изпълнение, представлявало суброгация – встъпване в правата на удовлетворения кредитор. Направеното плащане имало само ограничителен погасителен ефект – само по отношение на удовлетворения редитор – „Кредисимо“. Не били представени доказателства, че на 23.02.2021 г., „Ай Тръст“ ЕООД уведомило по електронна поща ответника за извършеното плащане, и в нито един от представените с исковата молба договори не била посочена електронна поща на ответника. Несъстоятелно било твърдението, че на 02.03.2021г. с Договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ „Кредисимо“ ЕАД като цедент и ищцовото дружество като цесионер се договорили да бъдат прехвърлени ликвидни и изискуеми в пълен размер вземания, произхождащи от договори за потребителски кредит.

Цесията била сключена между три страни, като „Ай Тръст“ било втори цедент. Ако било вярно твърдението, че на 23.02.2021г., „Ай Тръст“ ЕООД изплатило задълженията на ответника към „Кредисимо“, то тези задължения не следвало да са обект на цесия между „Кредисимо“ ЕАД и ищеца, тъй като вземането на „Кредисимо“ било погасено изцяло от суброгиралият се в дълга „Ай Тръст“ ЕООД.

Ответникът не бил уведомен писмено за извършената продажба и прехвърляне на вземане от предишния кредитор, както и нямало доказателства за връчено на уведомление от „Ай Тръст“ ЕООД. Не били налице и писмени доказателства, че било извършено плащане в посочените размери от „Ай Тръст“ ЕООД към „Кредисимо“ ЕАД. Вземането на последното дружество по отношение на ответника към 02.03.2021г. било погасено и по този начин станало непрехвърлимо.

Ответникът не бил уведомен за възникналите в последствие разходи за възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство в размер на 466,02лв. и как било определено възнаграждението, както и за лихвата за забава по договора за поръчителство в размер на 238,65лв., поради което не бил в забава и не дължал посочената сума за законна лихва.

Ответникът счита предявеният иск за недопустим, и неоснователен и недоказан по основание и размер и моли да бъде отхвърлен.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установена следната фактическа и правна обстановка:

От приложеното към настоящото производство ч.гр.дело №1944/2023г. по описа на РС-Стара Загора, е видно, че „АПС Бета България“ ЕООД е подало заявление за издаване на заповед за изпълнение за сумата от 800,00лв. – главница по Договор за потребителски кредит №.....г., възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство в размер на 466,02лв., договорна възнаградителна лихва върху главницата по договора за кредит в размер на 98,92лв. за периода от 29.11.2017г. до 31.05.2018г., законна лихва за забава върху главницата в размер на 442,64лв. за период от 29.11.2017г. до 05.05.2023г., законна лихва за забава по Договора за предоставяне на поръчителство в размер на 238,65лв., както и законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението до окончателното погасяване на дълга. Със заявлението се претендират и направените разноси в заповедното производство. Съдът е уважил заявлението и е издал Заповед №957 от 11.05.2023г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК. Същата е връчена на длъжника при хипотезата на чл.47, ал.5 ГПК, като съдът е дал указания на заявителя, че следва да предяви иск за установяване на вземането си. Това обуславя за заявителя правния му интерес от предявяване на настоящите иски.

От представените и приети като писмени доказателства копия на Общи условия за предоставяне на кредити на „Кредисимо“ АД; Договор за потребителски кредит №976509 от 29.11.2017г.; Приложение №1 към Договор за потребителски кредит №976509/29.11.2017г.; Договор за предоставяне на поръчителство от 29.11.2017г., сключен между „Ай Тръст“ ЕООД и Г. Д. Х.; Приложение №1 към Договор за предоставяне на поръчителство; Договор за поръчителство от 29.11.2017г., сключен между „Кредисимо“ АД и „Ай Тръст“ ЕООД; Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, се установява, че на 29.11.2017г. ответникът е сключил договор за потребителски кредит с „Кредисимо“ АД за сумата от 800,00лв. С подписването на договора ответникът се е задължил да върне предоставения ѝ кредит със съответното оскъпяване чрез 6 месечни вноски, всяка от които с размер 149,82лв. В договора е посочен фиксиран годишен лихвен

процент в размер на 41,24%, а годишния процент на разходите е в размер на 50,00%. Договорът е сключен във формата на електронен документ, към който е налице Приложение №1 /неразделна част от договора/, относно условията по договора. Към договора също така е представен стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, съгласно чл.5, Ал.2 от ЗПК и ОУ за предоставяне на кредити. Представено е копие на разписка за извършено плащане от 29.11.2017г., от което се установява, че сумата от 800,00лв. е била преведена от „Кредисимо“ ЕАД на ответника.

На датата на подписване на договора за кредит между страните по договора е сключен и Договор за предоставяне на поръчителство, по силата на който трето, одобрено от „Кредисимо“ ЕАД лице, се съгласява да отговаря солидарно с ответника за изпълнение на неговите задължения по договора срещу уговорено месечно възнаграждение в размер на 466.02лв., със срок на плащане на датата на падежа на съответното плащане по кредита. Този договор за поръчителство е сключен от ответника с „Ай Тръст“ ЕООД, съгласно задължението му по Раздел 3, чл.12 от ОУ по договора за кредит да предостави обезпечение на кредита във вид на банкова гаранция в срок от десет дни от подаване на заявлението или да сключи договор за предоставяне на поръчителство с поръчител в срок до 48 часа от подаване на заявлението.

Видно от приетото като писмено доказателство копие на Договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ от 02.03.2021г., сключен между „Кредисимо“ ЕАД, „Ай Тръст“ ЕООД и „АПС Бета България“ ЕООД, вземането срещу длъжника е било прехвърлено от „Кредисимо“ ЕАД и „Ай Тръст“ ЕООД на ищеца. Съгласно чл.99, ал.1 ЗЗД кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. Страните по договора не са ограничили правото на кредитора да прехвърля вземането, нито пък законът или естеството на вземането препятстват подобно действие. От това следва, че договорът за цесия, по силата на който ищецът се легитимира като кредитор, е валиден. Спрямо ответника цесията има действие от деня, в който му е била съобщена, като това следва от нормата на чл.99, ал.4 ЗЗД. В случая няма данни длъжникът да е уведомен за цесията преди подаване на исковата молба. Съгласно Решение № 123 от 24.06.2009г. на ВКС по т. д. № 12/2009г., II т.о. ТК, получаването на уведомлението в рамките на съдебното производство по предявен иск за прехвърленото вземане не може да бъде игнорирано. Предвид това и доколкото в случая уведомлението за извършената цесия се съдържа в текста на исковата молба, съдът приема, че цесията е надлежно съобщена.

Неоснователно е възражението на особения представител на ответника, че предвид качеството му на такъв, не притежава представителна власт да приеме уведомлението за извършена цесия. Действително за консолидиране фактическия състав на цесията, съобразно разпоредбата на чл.99, ал.3 ЗЗД, цедентът е длъжен да уведоми длъжника за прехвърлянето. Поначало съобщаването не е елемент от фактическия състав на прехвърлянето, това действие има отношение единствено с оглед лицето, на което длъжникът дължи плащане, съобразно чл.99, ал.4 ЗЗД, доколкото оповестяването е с оглед действие на договора спрямо

трети лица и длъжника. Докато длъжникът не бъде уведомен за извършеното прехвърляне всички плащания, които извърши към стария си кредитор се считат за валидно изпълнени. Законодателят е поставил това изискване уведомяването да се извърши от цедента, с оглед сигурност и защита интересите на длъжника и с цел обезпечаване на точното изпълнение на задълженията му спрямо лице, което е легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗЗД, да приеме изпълнението. Изложеното води до извода, че възражение за липса на съобщаване, направено от длъжника, би имало значение и последици само при кореспондиращи твърдения за изпълнение, изцяло или частично, извършено на цедента. В конкретния случай подобни твърдения и доказателства в тази насока не са налице.

Отделно от горното, съдебната практика е константна по въпроса, че съобщаването на сключен договор за цесия може да се извърши и с исковата молба, стига към същата да са приложени съответните документи. В случая към исковата молба е приложен договора за цесия. При това положение, изискването на чл.99, ал.4 ЗЗД се възприема от съда за спазено. Този извод не може да бъде разколебан и от факта, че процесуален представител на длъжника е назначения от съда в хипотезата на чл.47, ал.6 ГПК особен представител. Това е така, защото след като особения представител може да извършва всички процесуални действия /с изключение на тези, изрично посочени от Закона/ от името на лицето, което не е било открито и с което очевидно същият не е във връзка, както и да релевира всякакви възражения, в т. ч. правоунищожаващи и правопогасяващи, то не би могла да се отрече и правоспособност на особения представител да приема изявления отправени до длъжника, още повече, че както бе казано по-горе, съобщаването на цесията няма конститутивно за правоотношението действие, а само такова за противопоставимост.

По направените възражения от страна на особения представител на ответника, касаещи невръчване на уведомление за настъпване на предсрочна изискуемост на кредита, съдът намира същите за неоснователни. В исковата молба не се твърди настъпила предсрочна изискуемост. Срокът за издължаване на кредита е 31.05.2018г. Ищецът е предприел действия за събиране на дължимите суми на 05.05.2023г. – почти пет години след настъпване на падежа на цялото задължение. Поради тази причина съдът не следва да установява дали на ответника е връчено съобщение за настъпила предсрочна изискуемост на кредита.

За да се установи налице ли е облигационно отношение между страните следва изначално да се изследва дали сключения между ответника и праводателя на ищеца договор за потребителски кредит е действителен, съответно породил ли е същият действие между страните.

По своя характер сключения между ответника и „Кредисимо“ ЕАД договор за потребителски кредит е такъв по чл.9, ал.1 ЗПК и за него, по силата на чл.24 ЗПК, се прилагат нормите на чл.143-148 от Закона за защита на потребителите (ЗПП). Съдът, съобразявайки приетите по делото доказателства и относимите правни норми, намира, че сключения между ответника и „Кредисимо“ ЕАД договор за предоставяне на потребителски кредит съдържа неравноправна клауза, която го прави частично недействителен. Конкретно

такава е клаузата посочена в чл.4 от договора, относно обезпечаването на задълженията на кредитополучателя по договора за кредит с гаранция от "Ай Тръст" ЕООД в полза на "Кредисимо" АД.

Съдът приема, че уговорката съдържаща се в чл.4 от договора за кредит е неравноправна и поради това нищожна. Кредиторът разполага със задължение и с достатъчно много източници на информация, за да оцени предварително кредитоспособността на потребителя (чл.16 ЗПК) и ако оценката му е лоша, той вместо да сключи договор може да откаже да предостави кредит. В случая, включването на клаузата за обезпечение на задълженията по кредита противоречи на закона, като на практика тази клауза прехвърля риска от неизпълнение на задължението на кредитора за предварителна оценка на кредитоспособността на длъжника върху последния и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията му. Непредставянето на обезпечение само по себе си не води до никакви вреди на кредитодателя. Такива биха възникнали едва при неизпълнение на задължението на кредитополучателя за връщане на заетата сума и невъзможност за удовлетворяване от имуществото му. Този риск следва да се съобрази от кредитодателя към момента на сключване на договора за кредит и да намери отражение при вземането на решение за отпускането му, а не предварително да се постави условие за предоставяне на обезпечение. Посоченото навежда на извод, че чл.4 от договора за кредит съдържа клауза, която е неравноправна по смисъла на ЗЗП, а това я прави нищожна поради противоречие с чл.146, ал.1 ЗПП. Порокът на сделката поради противоречие със закона се състои в нарушаване на императивна правна норма и е установим при съпоставка на съдържанието на сделката с правилото на закона. В случая е налице уговорка, която води до значително неравновесие между правата и задълженията на кредитора и на потребителя. По силата на чл.7, ал.3 ГПК съдът служебно следи за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител, като последният не е длъжен да посочи конкретна правна норма, на която противоречи договорна клауза.

Съдът намира, че нищожността на клаузата по чл. 4 от договора за кредит, не води до нищожност на целия договор, тъй като той може да се приложи и без тази уговорка – чл.146, ал.5 ЗЗП.

Относно договора за предоставяне на поръчителство, съдът приема, че същият е изцяло нищожен, тъй като чрез него се цели заобикаляне на закона – чл.19, ал.4 ЗПК. Договорът за поръчителство е потребителски, тъй като обезпечава изпълнението на потребителски кредит. Заобикалянето на закона е трудно установимо от съдържанието на договора, защото той се сключва в съответствие със закона. При това основание за нищожност, страните целят един неправилен краен резултат, който се постига чрез сключване на една или повече сделки, които не нарушават закона. В случая договорът за предоставяне на поръчителство се сключва с единствена цел да се оскъпи договорът за кредит, по такъв начин, че да се заобиколи ограничението на чл.19, ал.4 ЗПК. В настоящия случай възнаградението, което е договорено по посочения договор е следвало да бъде отразено в ГПР по договора за кредит, но това не е направено.

Следва да се посочи също, че сключеният договор за поръчителство с юридическо лице, което е предварително одобрено от кредитора и което се явява свързано с него лице /при направена служебно проверка в търговски регистър, се установява, че едноличен собственик на капитала на „Ай Тръст“ ЕООД е кредитодателя/, което обосновава извода, че на длъжника не е предоставено право на избор и възможност за индивидуално договаряне, респективно, че сключването на въпросния договор не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие в правата между потребителя и търговеца. Обвързването на възможността за отпускане на кредит с възмезден договор за поръчителство със свързано с кредитора лице, на практика прехвърля върху кредитополучателя финансовата тежест за изпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на кандидатстващите за кредит. От анализа на доказателствата се налага изводът, че потребителят не е имал право на избор на поръчител и възможност за индивидуално договаряне с него, особено като се има предвид, че едноличен собственик на капитала на дружеството/поръчител/ е кредитора на длъжника по договора за кредит, поради което юридическото лице - поръчител, което е предварително одобрено от кредитора, се явява и свързано с него лице. Това води от само себе си до значително неравновесие в правата между потребителя и търговеца, и не отговаря на изискването за добросъвестност, като в частност лишава длъжника от право на избор и възможност за индивидуално договаряне. Доколкото е налице нарушаване на повелителни разпоредби от ЗПК и ЗЗП, договорът за поръчителство се явява недействителен по отношение на длъжника. Предвид изложеното, се обосновава извода, че вземането за възнаграждение за поръчителство се основава съответно на неравноправна клауза за потребителя.

В производството по чл.422 ГПК ищецът следва да докаже факта, от който произтича вземането му, а ответникът – възраженията си срещу вземането. Предвид изложеното, съдът намира, че ответникът дължи връщане на главницата и лихвите по договора за кредит, а не дължи възнаграждение по договора за поръчителство и лихвата за забава по същия договор. Фактът, че цеденти по договора за прехвърляне на задължението на ищеца са и кредитодателя и поръчителя, съдът намира за неотносим към действителността на задължението. По делото не бяха представени доказателства за погасяване на задължението към кредитодателя от страна на поръчителя, а се установи, че договорът за поръчителство е нищожен. Поради тази причина съдът намира, че задължението към кредитодателя по договора за кредит е съществувало към момента на прехвърлянето му на цесионера – ищец в настоящото производство и същото не е било погасено от ответника.

Предвид изложеното предявеният иск се явява основателен в частта за главница в размер на 800,00лв. по Договор за потребителски кредит №976509 от 29.11.2017г., договорна възнаградителна лихва върху главницата по договора за кредит в размер на 98,92лв. за периода от 29.11.2017г. до 31.05.2018г., законна лихва за забава върху главницата в размер на 442,64лв. за период от 29.11.2017г. до 05.05.2023г., както и лихва за забава върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане

на сумата, за което вземане е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №1944/2023г. по описа на РС-Стара Загора. Неоснователни са исковете за признаване за установено, че ответникът дължи възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство в размер на 466,02лв. и законна лихва за забава по Договора за предоставяне на поръчителство в размер на 238,65лв.

На основание чл.78, ал.1 ГПК в тежест на ответника следва да бъдат присъдени разносните съразмерно с уважената част от исковете. Ищецът е направил разноси за държавна такса в размер на 40,92лв., за възнаграждение за особен представител – 505,00лв. и за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00лв., от които в тежест на ответника следва да се възложат разноси в общ размер на 423,50лв.

Съгласно т.12 от Тълкувателно решение №4 от 18.06.2014г. на ВКС по тълк.д.№ 4/2013г., ОСГТК “Съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл.422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разносните, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разносните както в исковото, така и в заповедното производство. Поради тази причина съдът следва да осъди ответника да заплати претендираните от ищеца, направени в заповедното производство разноси по ч.гр.д. №1944/2023г., съразмерно с уважената част от исковете, в размер на 92,40лв. за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Воден от горните съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Г. Д. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес:, **дължи** на “АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ” ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“България” №81В, ап.3, представлявано от Христо Маринов Маринов и Петр Валента, изпълнение на парично задължение за сума в размер на **800,00лв.** (осемстотин лева) по Договор за потребителски кредит №976509 от 29.11.2017г., договорна възнаградителна лихва върху главницата по договора за кредит в размер на **98,92лв.** (деветдесет и осем лева и 92 стотинки) за периода от 29.11.2017г. до 31.05.2018г., законна лихва за забава върху главницата в размер на **442,64лв.** (четиристотин четиридесет и два лева и 64 стотинки) за период от 29.11.2017г. до 05.05.2023г., и **законната лихва** върху присъдената сума от датата на подаване на заявлението в съда – 05.05.2023г. до окончателното изплащане на сумата, за което вземане е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК №957/11.05.2023г. по ч.гр.дело №1944/2023г. по описа на РС гр.Стара Загора, като **отхвърля** предявените искове в останалата им част - за признаване за установено, че ответникът дължи възнаграждение по договор за предоставяне на поръчителство в размер на 466,02лв. и законна лихва за забава по Договора за предоставяне на поръчителство в размер на 238,65лв., като неоснователни.

ОСЪЖДА Г. Д. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес: да заплати на “АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ” ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр.София,

бул.“България” №81В, ап.3, представлявано от Христо Маринов Маринов и Петр Валента направените разноси по делото в размер на **423,50лв.** (четиристотин двадесет и три лева и 50 стотинки), представляващи платената от ищеца държавна такса, възнаграждение за особен представител и юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА Г. Д. Х., ЕГН *****, с постоянен адрес: да заплати на “АПС БЕТА БЪЛГАРИЯ” ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул.“България” №81В, ап.3, представлявано от Христо Маринов Маринов и Петр Валента, направените разноси по заповедното производство в размер на **92,40лв.** (деветдесет и два лева и 40 стотинки) за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, съразмерно с уважената част от исковете, която сума е присъдена и включена в Заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК №957/11.05.2023г. по ч.гр.дело №1944/2023г. по описа на РС гр.Стара Загора.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд гр.Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____